

Míg a szem csak egy adott képet tud befogadni, addig a szív szeretete határtalan. Azért határtalan, mert szüntelen jó cselekedetre ösztönöz, aminek emléke is tovább él emberi szívekben. Azért határtalan, mert az emberi szívben maga Isten lakozik. Ő sarkall, hogy jót cselekedj, és az Ő akarata szerint formáld életed. Vezet is, hogy jó cselekedeteid által hozzá közeledni tudj, és ezáltal hasznossá és boldoggá tedd életed. Így tárul fel előttünk, hogy milyen csodálatos Jézus tanítványának lenni, s hogy e tanítványi élet jellemzője a békesség, boldogság és harmónia, amely az élet legnehezebb perceiben is tartást és reménységet ad az embernek.

Azért hozom ezt az üzenetet számodra, mert ezeken a példákon keresztül tanultam meg azt, amire ezennel emlékeztetni kívánlak: Hallgass mindig a szívedre, kövesd és cselekedd a jót! Mert aki a jót cselekszi, az Istentől van. Ámen.

MEZEI CSABA

„EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK”*

Gal 6, 2

Tizenéves koromban egy osztálykiránduláson voltam. Balánbányától indulunk az egyesközi menedékház felé. Amint a meredek hegyet másztuk, hozzámlépett az osztályban legszebbnek tartott lány, és arra kért, hogy vegyem át tőle a hátizsákot. Boldog voltam és büszke, hogy a legszebb lány éppen engem kért meg erre a megtisztelő feladatra, s boldogan cipeltem az egyébként nem túl nehéz hátizsákot. Sokáig szívesen emlékeztem vissza a kirándulásra.

Aztán elmúlt a nyár, őszbe csavarodott az idő. Eljött az eltevés ideje. Édesanyám a piacra küldött bevásárolni, s amikor a vásárlással megvoltam, és hazaindultam volna, egy ismerős hang szólított meg. A szomszédasszony volt, hatalmas megrakott szatyrokkal, és arra kért, ha már úgyis egy az utunk, segítenék neki a cipekedésben. Rögtön eszembe jutott a kirándulás boldog emléke, de ez egészen más helyzet volt, nem a szép osztálytársnő kért meg, hanem az idős szomszédasszony, és nem könnyű, ruhákkal megrakott hátizsákot kellett büszkén a vállamra vennem, hanem mindenféle zöldséggel szakadásig megrakott szatyrokat. Cseppet sem voltam elragadtatva az adott helyzettel, de mit tehettem volna, végül is segítettem.

Amikor megérkeztünk, és végre lerakhattam a csomagot, azonnal megkönnyebbültem. Először azt hittem, hogy a tehertől való megszabadulásról

* Elhangzott a kolozs-tordai egyházkör körüli közgyűlésén 2002. július 6-án.

van szó csupán, de később, amikor ismét visszaidéztem a kirándulásélményemet, rájöttem, hogy a két eltérő élményben van valami közös vonás. Bár a két eset egészen különböző, volt egy közös jelenség, egyforma érzés, egy jóleső lelki elégtétel. Talán ez volt az első mélyebb vallásos élményem, bár akkor még nem tudtam, hogy miként fogja befolyásolni későbbi életemet. —

Jóval később, amikor teológiai hallgató voltam és Szentírás-ismeretből a fentemlített bibliai részhez érkeztünk, ismét előbukkantak a rég őrzött emlékek. „Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” Életemben ekkor kezdett körvonalazódni a teherhordozás gondolata, mint a segítőkészség lehetősége. Rögtön felütöttem Bibliámat a Máté evangéliuma 11. részének 29–30. verseihez: „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”

Ha a kirándulásom élményére gondolok, akkor nyugodt szívvel igazat adok Jézusnak, a teher könnyű és az „iga” gyönyörűsége volt, de mi lesz a szomszéd nénivel tapasztalt esettel. Erről is elmondhatom ugyanezeket?

Bizony, a teherhordozásnak sokféle módozata van. Van egy úgynevezett fizikai teher, amikor valóban súlyban lemérhető teherről beszélünk, de ugyanakkor van anyagi teher, akkor, amikor költséges terheket, anyagi áldozatokat kell hoznunk.

Létezik egy társadalmi, közösségi teher, amikor az együttélés szabályainak terheit kell magunkon viselnünk a másság elfogadásában, a társadalmi-együttélési szabályok betartásával. El kell viselnünk egymást, mert együtt élünk egymásért, és a közösség jelenti a megmaradásunkat.

Végül, de nem utolsósorban létezik egy lelki teher akkor, amikor lelki válságba jutunk, amikor nem látjuk a kiutat, amikor roskadozva visszük lelkünket... Ha mindezekhez jézusian viszonyulunk, lelki elégtételt nyerünk.

Hogy mit jelent egymás terhének hordozása, kezd körvonalazódni előttem, de mi lehet a Krisztus törvénye, amit Pál apostol emleget?

A krisztus szó felkentet, megváltót jelent. A törvény e szerint azt jelenti, hogy betartása megváltásunkhoz vezet. Ez a törvény, tehát útmutatás üdvözülésünk felé. Olyan, mint egy képlet a matematikában, vagy a fizikában, amit ha behelyettesítünk, hozzásegít a példa, a probléma megoldásához. A mi életünk is tele van ismeretlenekkel. Rengeteg probléma áll előttünk megoldásra várva. Ezek emberi életünk kihívásai. Ezeket nekünk kell megoldani. Meg tudjuk-e oldani? Tudjuk-e a nyitját, képletét a megoldásnak? Van-e behelyettesíthető képletünk a nagy életkérdések számára?

Jézus, szerintem, megadja a törvény lényegét, akkor, amikor a szeretet kettős parancsolatát összefoglalja. Ez a kettős parancsolat elegendő az emberi élet megváltásához. Pál korintusiakhoz írott első levelének 13. részében erről a szeretetről úgy ír, mint amely türelmet, helyes önbírálatot és jócselekedeteket eredményez. „A szeretet hosszútűrő, kegyes: nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül...„mindent elfedez,

mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.” Mik ezek a jelzők, ha nem a közös teherhordozásnak, a társadalmi életnek, az emberi problémák leküzdésének elengedhetetlen feltételei? Egyedül a szeretettel tudunk fölülemelkedni emberi gyarlóságunkon, és közösségként élni. Egyedül a szeretet segít minket felismerni, hogy csak közösségben találjuk meg életünk értelmét, mert a közösség megtartó erő mindannyiunk számára. A közösség azonban mi vagyunk, a társadalmi szabályok szerint élő emberek, élünk bár családban, társadalomban, egyházi közösségben. Közös teherhordozásunk létfeltételünk.

Mi, emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy más terheit, hibáit, bajait hamarabb észrevegyük, mint sajátunkat. Ilyenkor el is beszéljük, pletykáljuk. Úgy viselkedünk, mintha minket az nem érintene, vagy nekünk nem volnának gondjaink, problémáink. Szívesebben osztjuk a más baját, mintsem a sajátunkra odafigyelnénk. Pedig mások terhe a mienk is. Teszünk-e valamit azok megoldása érdekében? Vallásosságunk akkor kezd körvonalazódni, élővé válni, ha nemcsak észrevevesszük mások terheit, hanem magunkénak érezzük, empátiával felvállaljuk, odalépünk, hogy közösen átvegyük a terhet. Unitárius hitfelfogásunk szerint egyházunk feje Jézus, mi pedig az egyháznak tagjai vagyunk. Bármelyik tagot éri sérelem, betegség, nehézség, mindnyájan érezzük azt. A mi esetünkben a Krisztus törvénye, a szeretet kettős parancsolata annyit jelent, mint az elesettek segítése, a bűnösök felkarolása. Ha farizeusi módra fölülről lekezeljük mások terheit, rendre saját terheink alatt roppanunk össze.

Egyházköri közgyűlésünk istentiszteletén az egymás terhének hordozását látom szükségesnek a leginkább. Egyházkörünk sajátossága, hogy nagy területen fekszik, sok a szórványban élő, terheit magára hagyatottan vonszoló testvérünk. Nem véletlenül jöttünk a végvárba, ide, Petroszényba, hanem azért jöttünk, hogy elmondhassuk Nektek, hogy számunkra nem közömbös, hogy a távoleső egyházközségeink magukénak éreznek minket, vagy nem. Mi itt vagyunk, úgy ahogy vezetőitek eljönnek azokra a vidékekre, ahol egymáshoz földrajzilag közelebb eső egyházközségeink vannak. Most mi jöttünk, hogy édes teher legyünk számotokra, hogy itt osszuk meg örömeinket és bánatunkat testvéri közösségben és őszinte szeretetben. Gyűlésünkre elhoztuk magunkkal terheinket, aggodalmainkat, de apró örömeinket is. A legnagyobb öröm azonban az, hogy együtt lehetünk, együtt aggódhatunk vagy örülhetünk egymás beszámolóin. Lehet, hogy súlyos anyagi terheinkre nem találunk megnyugtató megoldást, lehet, hogy sokat kell még egymásért tennünk az elkövetkezőkben, hogy egyháztársadalmi szempontból erősebb közösséget teremtsünk meg, de a legfontosabb dolog megtörténhet most, és ez a legfontosabb dolog: a lelki teherhordozás.

Tudjuk, hogy nehéz a teherviselés, sokan mondhatnánk: Hogyan vállaljuk mások terheit, mikor a sajátunkat is alig vonszoljuk? De a szeretet törvénye mindent elfedez, és közös teherhordozásunkban felismerjük Istennek áldását életünkön, és ettől lesz a mi igánk gyönyörűsége, és a mi terhünk könnyű. Ámen.

EGY AKARATTAL AZ ÉN NEVEMBEN

Mt 18,19–20

ISTEN az embert társas lénynek teremtette. Az ember mindig vágyakozik arra – korától függetlenül –, hogy gondolatait megossza embertársával, és gondolatait értékeljék is. A kisgyermeknek jó, ha van testvére. De a gyermek is, akárhány testvére is legyen, igyekszik barátokat is szerezni csak azért, mert reméli, hogy idegen gyermektársak jobban figyelnek majd rá, és többre becsülik majd, mint saját testvérei.

Felnőtt korban a legközelebbi személy hitvestársunk lesz, akit szeretünk, és akivel legtitikosabb véleményünket vagy gondolatainkat is meg tudjuk osztani. És boldognak azt az embert lehet nevezni, aki egy egész életet le tud élni egy megértő és mindig, minden esetben hűséges hitvestárs mellett.

Idősebb korban elégedetten győzelemnek könyvelhetjük el, ha jellemünknek és őszinteségünknek köszönhetően barátokkal vagyunk körülvéve, ahol már életbölcsességünket is tudjuk csillogtatni, így mutathatjuk meg, hogy tanultunk életünkéből.

Ellenben minden emberben van annyi önzés, valamint elfogult önértzet saját személye iránt, hogy félti saját igazságát másokkal szemben. Ebből következik magától értetődően az is, hogy az ember vitatkozó lény. Sokan vagyunk úgy véleményünkkel, hogy nehezen vagy éppenséggel sehogy sem engedünk mások igazának a miénkkel szemben. Az igazságért harcolni nagyon szép és nemes cselekedet. De konokságunkban csak nagyon ritkán tudjuk belátni, hogy a másik embertárs véleményében is létezhet igazság.

Ezek után képzeljük csak el, hogy Isten felé hányféle imádság is hangzik el titokban. Bizony, amilyen ellentétesek a vélemények és cselekedetek az emberek között, épp annyira különböznek a Teremtőnk felé elrebegett fohászok is. Az emberi érdekek és célok még az imákban is csak ütköznek.

Jézus látta azt, hogy tanítványai mindig figyelmesen hallgatják tanításait; mikor éppen gyógyított valahol, akkor csodálták hitét és ügyességét. De a Mester azt is észrevette mindig, hogy mikor tőle külön csoportosultak, akkor egymással mindig csak vitatkoztak.

Jézus egy új lelkületű országot és az emberek között pedig szintén újszerű kapcsolatot akart létrehozni. Azonban azt is belátta, hogy ez csak akkor lehetséges, ha tanítványai és követői teljesen egy céllal és egy akarattal, egymással összefogva képesek majd küzdeni, alkotni, cselekedni vagy imádkozni. Ilyenkor Jézus keserűen gondolt tanítványai jövőjére is, amikor ő már, mint egységesítő tekintély, nem lehet közöttük.